

Første Viceformand (K. M. Klausen): Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. C. Christensen: Det er ikke behageligt at komme ind paa, at Finansudvalgets Forhandlinger bliver refereret her i Tinget, og det er ogsaa i Almindelighed skadeligt at gøre det, fordi disse Forhandlinger ikke er stenograferede, saa at man kan ikke eftergaa, om Referatet er rigtigt. De er ikke en Gang protokollerede, da det er umuligt for Sekretæren i Finansudvalget at protokollere alle de Udtalelser, som falder dør. Men naar man saa stærkt omtaler, hvad der er passeret i Finansudvalget, maa jeg maaske gøre et Par Bemærkninger derom. Den 3. December mødte Justitsministeren, som det allerede er sagt, og gav et Referat af den omtalte Sag. Vi havde spurgt om Sagens Akter tidligere, og nu fik vi et Referat af Ministeren, som samtidig overleverede Aktstykkerne til Udvalget. Ved den Lejlighed kom Finansudvalgets Medlemmer naturligvis ikke ind paa at drøfte noget for eller imod den trufne Afgørelse eller paa en Drøftelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt Ministerens Standpunkt var rigtigt eller ikke, men vi forhandlede om, i hvilken Grad vi maatte give Referat til vore Partier. Senere, da vi efterhaanden gjorde os bekendt med Aktstykkerne, blev det af mig og af flere paapeget, hvor uheldigt det kunde være, at vi ikke kunde give et fuldstændigt Referat til Partierne. Der siver altid noget ud, og det er vanskeligt for os Repræsentanter i Udvalget at forholde vore Partifæller noget af, hvad der bliver meddelt os.

Dernæst gjorde jeg opmærksom paa, at det efter min Mening vilde have været i alle Partiers Interesse, ogsaa i Ministerens Interesse, om Sagen var gaaet til Domstolene. Jeg tror nemlig, at den Omstændighed, at Sagen er blevet afgjort paa den Maade, den er blevet afgjort, har givet Anledning til, at en overordentlig stor Mængde Rygter og Formodninger er kommet ud over Landet og ogsaa har fundet Vej til Udlandet og voldt meget mere Skade, end en Domstolsafgørelse vilde have gjort med fuld Oplysning og med den almindelige Fordømmelse, som vilde have fulgt efter. Det har jeg sagt i Finansudvalget, og dernæst har jeg i Finansudvalget opfordret Ministeren til at faa indført skærpede Straffebestemmelser, som kunde dække slige Tilfælde

bedre end de Bestemmelser, vi har i den gældende Lov. Det lovede Ministeren at imødekomme, og nu foreligger her et Lovforslag, som gaar i denne Retning; og som jeg vil stemme for.

Jeg er ikke et Øjeblik i Tvivl om, at Ministeren har troet, hans Fremgangsmaade var den heldigste, og at han har ment at gøre det bedste for Landet ved at træffe den Afgørelse, han har truffet, men ikke desto mindre har jeg den Opfattelse, at det vilde have været bedst for os alle, om Ministeren havde ladet Sagen gaa til Domstolene. Det vilde alle have forstaaet, selv om Domstolenes Resultat var blevet endog betydeligt mildere end Ministerens Afgørelse. Jeg har ingen Sinde lagt Skjul paa denne min Mening, jeg har ikke paa Forhaand udtalt en anden Opfattelse end den, jeg her har gjort gældende.

Første Viceformand (K. M. Klausen): Jeg henstillede før til ærede Medlemmer ikke at komme for dybt ind paa de Forhandlinger, som er førte i Finansudvalget. Da denne Henstilling synes at have haft den modsatte Virkning af den, der var tilsigtet, vil jeg herved afskære al videre Forhandling om, hvad der er forefaldet i Finansudvalget.

Folketingsmanden for Svendborg Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Starcke: Det glæder mig af den højtærede Udenrigsministers Erklæring at erfare, at al Grund til at bebrejde Udenrigsministeriet noget er borte, men det forøger kun Vægten af, hvad jeg har sagt, at det havde været rimeligt, om man straks havde faaet Sagen afgjort paa en saadan Maade, at alle den Slags Misforstaaelser, Uklarheder o. s. v. havde været undgaaede, og at der ikke skulde anvendes et saa overordentlig stort Apparat for at faa denne Sag trevlet op i alle dens Enkeltheder. Om den offentlige Mening i Sagen nu vil falde til Ro, ved jeg ikke, fordi man overhovedet ikke ved, i hvilket Omfang det højterede Ministerium mener at kunne sætte sin faderlige Omsorg og Myndighed for os alle i Stedet for den ligefremme Vej; vi er vante til at følge. Vi har ogsaa paa andre Omraader set, at den almindelige Fremgangsmaade, som Loven og Domstolene foreskriver, kaldes en protokolmæssig Retfærdighed, men det er netop den Fremgangsmaade, som betrygger Retsfølelsen i vort Samfund. Jeg skal derfor gentage, hvad jeg sagde i Gaar,